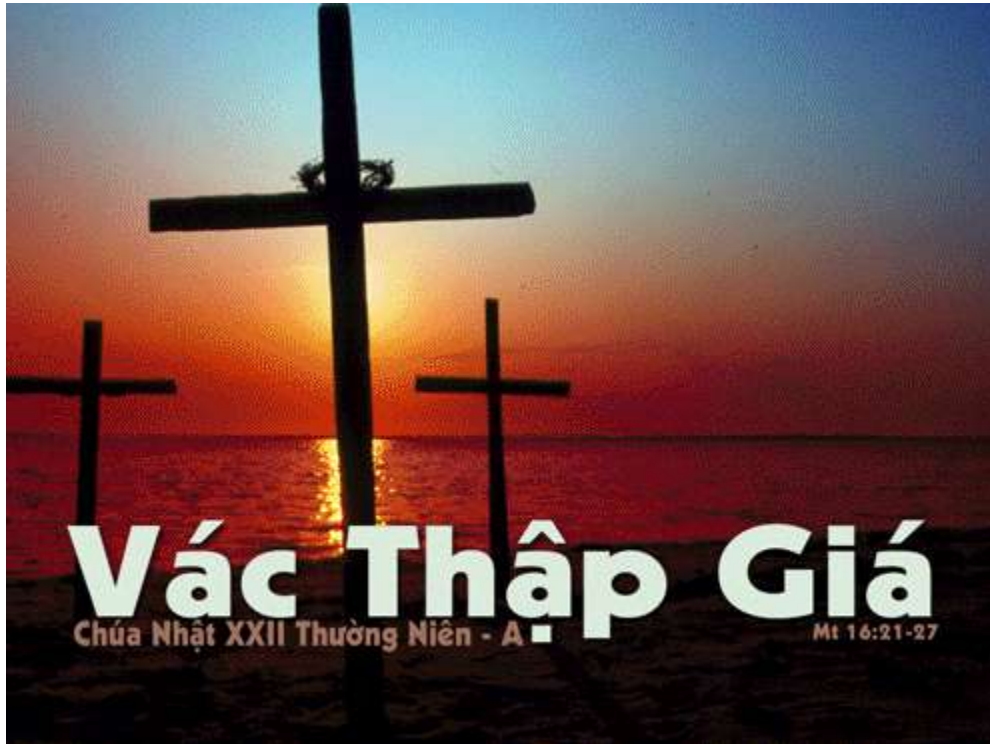

CHÚA NHẬT XXII THƯỜNG NIÊN-A

Ngày 28 tháng 8 năm 2011

49giayloichua.net

BÀI ĐỌC I: Gr 20:7-9

Bài trích sách Tiên Tri Giêrêmia.

Lạy Chúa, Chúa đã khuyên dụ tôi, và Chúa đã khuyên dụ được tôi. Chúa đã hùng mạnh hơn tôi và thắng được tôi: suốt ngày tôi đã trở nên trò cười, và mọi người đều chế nhạo tôi. Mỗi lần tôi nói, tôi phải la lớn và loan báo sự hung bạo và điêu tàn, cho nên lời Chúa làm có cho tôi bị nhục nhã và bị chế nhạo suốt ngày. Tôi đã nói rằng: Tôi sẽ không nhớ đến Người nữa, sẽ không nhân danh Người mà nói nữa, thì lúc đó trong lòng tôi như lửa đốt nóng, âm ỉ trong xương cốt tôi, tôi kiệt sức, không chịu nổi nữa."

DÁP CA: Tv 62:2, 3-4, 5-6, 8-9

Đ. (2b) Lạy Chúa là Thiên Chúa con, linh hồn con khát khao Chúa.

- Ôi lạy Chúa, Chúa là Thiên Chúa của con, con thao thức chạy kiếm Ngài. Linh hồn con khao khát, thể xác con mong đợi Chúa như đất héo khô, khát mong mà không gặt được. **Đ.**

- Con cũng mong được chiêm ngưỡng thiên nhan ở thánh đài, để nhìn thấy quyền năng và vinh quang của Chúa. Vì ân tình của Ngài đáng chuộc hơn mạng sống, miệng con sẽ xướng ca ngợi khen Ngài. **Đ.**

- Con sẽ chúc tụng Ngài như thế trọn đời con, con sẽ giơ tay kêu cầu danh Chúa. Hồn con được no thỏa dường như mỹ vị cao lương, và miệng con ca ngợi Chúa với cặp môi hoan hỉ. **Đ.**
- Vì Chúa đã ra tay trợ phù con, để con được hoan hỉ núp trong bóng cánh của Ngài. Linh hồn con bám thân vào Chúa, và tay hữu Chúa nâng đỡ người con. **Đ.**

BÀI ĐỌC II: Rm 12:1-2

Bài trích thư Thánh Phaolô Tông Đồ gửi tín hữu Rôma.

Anh chị em thân mến, tôi nài xin anh chị em vì lượng từ bi Thiên Chúa, hãy hiến thân anh chị em làm của lễ sống động và thánh thiện, đẹp lòng Thiên Chúa. Đó là việc phụng thờ hợp lý anh chị em phải làm. Anh chị em đừng theo thói đời này, nhưng hãy canh tân lòng trí anh chị em, để anh chị em biết đâu là thánh ý Chúa, biết điều gì tốt lành đẹp lòng Chúa và hoàn hảo.

ALLELUIA: Eph 1:17-18 hoặc Ga 6:64b và 69b

Alleluia, alleluia. Xin Thiên Chúa của Đức Đức Giêsu Kitô, Chúa chúng ta, ban cho mắt tâm hồn của chúng ta được sáng suốt để chúng ta biết thế nào là trông cậy vào ơn Người kêu gọi. **Alleluia.**

Hoặc

Alleluia, alleluia. Lạy Chúa, lời của Chúa là Thần trí và là sự sống; Chúa có những lời ban sự sống đời đời. **Alleluia.**

PHÚC ÂM: Mt 16:21-27

Tin Mừng Chúa Giêsu Kitô theo Thánh Matthêu.

Khi ấy, Chúa Giêsu bắt đầu tỏ cho các môn đệ thấy: Người sẽ phải đi Giêrusalem, phải chịu nhiều đau khổ bởi các Kỳ lão, Luật sĩ và Thượng tế, sẽ bị giết và ngày thứ ba thì sống lại. Phêrô kéo Người lại mà can gián Người rằng: “Lạy Thầy, không thể thế được! Thầy sẽ chẳng phải như vậy đâu.” Nhưng Người quay lại bảo Phêrô rằng: “Hỡi Satan, hãy lui ra đằng sau Thầy, con làm cớ cho Thầy vấp phạm, vì con chẳng hiểu biết những gì thuộc về Thiên Chúa, mà chỉ hiểu biết những sự thuộc về loài người.” Bấy giờ Chúa Giêsu phán cùng các môn đệ rằng: “Nếu ai muốn theo Thầy, thì hãy từ bỏ mình đi, và vác thập giá mình mà theo Thầy. Vì chưng, ai muốn cứu mạng sống mình, thì sẽ mất; còn ai đành mất mạng sống mình vì Thầy, thì sẽ được sống. Nếu ai được lợi cả thế gian mà thiệt hại sự sống mình, thì được ích gì? Hoặc người ta sẽ lấy gì mà đổi được sự sống mình? Bởi vì Con Người sẽ đến trong vinh quang của Cha Người, cùng với các Thiên Thần của Người, và bấy giờ, Người sẽ trả công cho mỗi người tùy theo việc họ làm. Thầy bảo thật các con: trong những kẻ đang đứng đây, có người sẽ không nếm sự chết trước khi xem thấy Con Người đến trong Nước Người.”

Chia sẻ

Con đường thập giá.

Đoạn Tin Mừng sáng hôm nay cho chúng ta tiếp xúc với một khuôn mặt Phêrô, hoàn toàn khác hẳn với khuôn mặt Phêrô trong Chúa nhật tuần trước.

Như chúng ta đã biết: Phêrô vừa được Thiên Chúa mạc khải để ông nhận biết Đức Kitô là vị cứu tinh. Ông vừa được Chúa Giêsu ca ngợi, đặt làm nền tảng của Giáo Hội. Thế nhưng chỉ sau đó ít phút, Phêrô lại là người đầu tiên vấp ngã khi Chúa Giêsu loan báo cách thức Hoặc hoàn thành sứ mạng Thiên Chúa đã trao phó.

Đây là lần đầu tiên Ngài nói với các môn đệ về cuộc hành trình đi lên Giêrusalem của Ngài. Tại đây, Ngài sẽ phải đau khổ, bị giết, nhưng ngày thứ ba Ngài sẽ sống lại. Một viễn tượng không có gì sáng sủa. Thấy vậy, Phêrô bèn lên tiếng can ngăn. Lời can ngăn ấy có thể đã xuất phát từ niềm tin của ông vào tình thương của Thiên Chúa Cha. Bởi vì ông đã từng được nghe Chúa Giêsu giảng dạy về sự quan phòng của Chúa Cha đối với từng cánh chim, từng bông hoa. Thiên Chúa là một người cha chỉ muốn những điều tốt cho con cái. Một người cha thế gian còn không

nữ cho con mình cục đá, khi nó xin cái bánh, thì làm sao Thiên Chúa lại có thể để cho người con yêu dấu của Ngài gặp phải sự khốn khó. Và như thế, điều Chúa Giêsu vừa mới loan báo, làm sao có thể xảy ra được.

Mặt khác, Phêrô cũng đã từng được chứng kiến quyền năng của Thầy mình. Chúa Giêsu đã nhiều lần làm phép lạ cho kẻ đau yếu được khỏi bệnh, cho kẻ chết được sống lại, dẹp yên được cả phong ba bão táp, thì làm sao Ngài lại để cho mình gặp phải sự khốn khó?

Phêrô đã bị Chúa Giêsu quở trách nặng lời, vì ông đã đơn giản hoá vấn đề, và do đó đã vô tình làm công việc của Satan. Thực vậy, khi Satan đưa Chúa Giêsu lên nóc đền thờ, nó đã rĩ tai: Nếu Ngài là Con Thiên Chúa, thì hãy gieo mình xuống vì các thiên thần Chúa sẽ nâng đỡ để chân Người khỏi vấp phải đá. Thiên Chúa và quyền năng của Đức Kitô ở đây bỗng trở nên một thứ phương tiện cho người ta sử dụng để thực hiện những ý đồ phù phiếm của mình.

Sự thực thì đây không phải là một cơn cám dỗ đặt ra cho một mình Chúa Giêsu mà hơn thế nữa, rất nhiều lần bản thân chúng ta cũng đã gặp phải. Rất nhiều lần chúng ta đã nêu lên câu hỏi: Tại sao Chúa không cho tôi trúng số để tôi thoát khỏi cảnh nghèo nàn, để tôi có thời giờ làm những công việc đạo đức, hay để tôi có tiền dâng cúng, làm phúc bố thí. Tại sao Chúa không cho Giáo Hội gặp được những điều kiện thuận lợi, để làm cho Nước Chúa được mở rộng và danh Chúa được cả sáng.

Thế nhưng, chúng ta quên rằng sứ mạng của Chúa Giêsu là sứ mạng của người tôi tớ đau khổ. Con đường Ngài đã chọn để cứu độ trần gian là con đường thập giá. Lẩn tránh những xác tín này là phản bội lại sứ mệnh của mình, và đó chính là cơn cám dỗ lớn nhất đối với Giáo Hội và đối với bản thân chúng ta. Bởi vì, thay vì thực thi thánh ý Chúa trong việc phục vụ người khác, thì chúng ta lại muốn xin Chúa phục vụ cho những quyền lợi riêng tư của chúng ta.

Thập giá.

Người môn đệ của Chúa Giêsu hôm nay có thể trở thành một Satan, một thứ kỳ đà cản mũi không cho Ngài thực hiện sứ mạng Chúa Cha trao phó như Phêrô ngày xưa.

Thực vậy, chúng ta thường hay quên đi một cách cố tình hay vô ý, lời mời gọi của Chúa Giêsu:

- Ai muốn theo Ta, phải từ bỏ mình, vác thập giá mình hằng ngày mà theo Ta.

Chúng ta có thể dễ dàng loại bỏ sang một bên tư tưởng của Thiên Chúa để chạy theo tư tưởng của loài người, để rồi cuối cùng đánh mất bản chất người Kitô hữu. Môn đệ không trọng hơn thầy. Nếu Chúa Giêsu đã chọn con đường đau khổ và thập giá vì trung thành với sứ mạng phục vụ con người trong sự thật và tình thương, thì người môn đệ của Ngài cũng phải dám liều mạng sống mình vì Ngài, cũng như vì anh em, thì mới hy vọng tìm lại được mạng sống mình.

Đường lối Chúa Cha đã chỉ cho Đức Kitô thực hiện dường như không đi đúng với cái lý luận thường tình của con người được phản ánh qua thái độ của Phêrô. Con người dễ dàng chọn theo chiến thuật của Satan, mau mắn xử dụng của cải, danh vọng và quyền lực để thực hiện mọi ý đồ của mình. Và con người cũng dễ viện cớ phục vụ vinh quang Thiên Chúa: Xin cho danh Cha cả sáng, nước Cha trị đến, để xây dựng sự nghiệp của riêng mình.

Trái lại, qui luật sống của chúng ta, những người môn đệ Chúa, được thánh Phaolô xác quyết: vinh dự của chúng ta là thập giá Đức Kitô. Đừng làm tưởng rằng đó là một tâm trạng bệnh hoạn, ưa chuộng khổ đau. Dù muốn hay không, thập giá vẫn có mặt trong cuộc sống con người, dưới những danh nghĩa khác nhau, như đau khổ, bệnh tật, tai nạn, cô đơn... nhưng thập giá không chỉ là chịu đựng, chấp nhận một cách thụ động. Vác thập giá còn là một chọn lựa tích cực, như Chúa Giêsu đã từng tâm sự: Thầy sẽ phải chịu một phép rửa và lòng Thầy khắc khoải biết bao cho đến khi việc ấy hoàn tất. Phép rửa ấy chính là cái chết trên thập giá.

Thế nhưng trong cuộc sống, chúng ta có biết bao sự chọn lựa đi ngược lại với thập giá, tương tự như hành động của Phêrô lần trốn khỏi thành Rôma đang khi hoàng đế Nêrôn ra tay bắt đạo. Và trên đường, Phêrô đã gặp Chúa Giêsu đi ngược chiều. Phêrô lên tiếng hỏi: Quo vadis Domine. Lạy Thầy, Thầy đi đâu đấy? Chúa Giêsu trả lời: Ta đi vào thành Rôma để chết thay cho con.

Người môn đệ Chúa vác thập giá mình mà theo Chúa khi đứng về phía con người, phục vụ cho sự sống, cho tình thương, cho sự thật dù có phải trả giá bằng chính mạng sống của mình. Thập giá sẽ không đè bẹp con người đi theo Chúa, bởi vì chính Ngài tự nguyện làm một Simong ghé vai vác đỡ, đồng thời chính thập giá sẽ nâng chúng ta lên và đem lại cho chúng ta sự sống vĩnh cửu.

Bởi vì, thập giá đã được đóng lên từng việc làm, sẽ đảm bảo chất lượng yêu thương, đúng với nguyên mẫu của Chúa Giêsu.

Mất trước được sau (ĐTGM. Ngô Quang Kiệt)

Ở đời ai cũng muốn được và sợ mất. Nhưng làm thế nào để được và không mất thì không phải ai cũng biết cách làm. Vì không phải cứ thu vào là được. Không phải cứ buông ra là mất. Trái lại rất nhiều khi phải chịu mất trước rồi mới được sau. Mất nhỏ để được lớn. Mất ít để được nhiều. Đó hầu như là qui luật trong đời sống hằng ngày. Ta dễ hiểu điều này trong bối cảnh nền kinh tế thị trường hiện nay. Nhà đầu tư muốn được lợi nhuận cao, sẽ không giữ kỹ tiền của trong nhà, buộc chặt lại rồi đem chôn giấu đi, trái lại phải huy động hết vốn liếng hiện có trong nhà đổ vào đầu tư. Vốn lớn thì lời mới lớn.

Muốn được phải chịu mất trước. Đời sống đạo đức không đi ra ngoài qui luật đó. Chúa Giêsu dạy ta: “Ai muốn theo Thầy, hãy từ bỏ mình đi, vác thập giá mà theo”.

Đi theo Chúa là đi vào con đường của Chúa.

Con đường của Chúa là con đường từ bỏ. Cuộc đời Chúa Giêsu là một cuộc từ bỏ không ngừng. Từ bỏ trời để xuống đất. Từ bỏ địa vị Thiên Chúa để làm người. Từ bỏ cuộc sống an nhàn nơi thôn làng để đi vào cuộc phiêu lưu rao giảng Tin Mừng. Từ bỏ cứu thế bằng con đường dễ dãi do ma quỷ xúi giục, để đi vào con đường chật hẹp khó khăn theo ý Đức Chúa Cha. Cuộc từ bỏ cam go nhất chính là từ bỏ ý riêng mình. Đó là một cuộc chiến khốc liệt khiến Người phải toát mồ hôi máu. Nhưng Người đã đi đến cùng con đường từ bỏ. Hình ảnh Người chết trần trụi trên thánh giá là hình ảnh một người từ bỏ tất cả đến tận cùng. Không còn một chút hơi thở. Không còn một giọt máu. Không còn một chút danh dự. Không còn gì cả.

Con đường của Chúa là con đường thánh giá. Người đã ôm lấy thánh giá và vác. Không phải chỉ là thánh giá gỗ trên đường lên Núi Sọ, nhưng là thánh giá cuộc sống trải dài suốt đời người. Thánh giá kiếp người. Thánh giá kiếp nghèo. Thánh giá bị chống đối. Thánh giá bị hiểu lầm. Thánh giá bị bỏ rơi. Thánh giá bị phản bội. Thánh giá thách thức. Thánh giá thất bại. Thánh giá oan ức. Thánh giá tủi nhục. Thánh giá cô đơn. Thánh giá nặng lắm nên nhiều lần Người đã ngã xuống. Thánh giá ghê sợ lắm nên Người đã có lần muốn chối bỏ. Nhưng rồi Người lại đứng lên tiếp tục vác đi cho đến cùng, cho trọn con đường.

Nhưng nếu đường của Chúa Giêsu chỉ dừng tại đây thì đó là một con đường bế tắc. Nếu định mệnh của Chúa Giêsu kết thúc tại Núi Sọ thì đó là một định mệnh diệt vong. Không! con đường của Chúa còn là con đường phục sinh. Định mệnh của Chúa là một định mệnh vinh quang.

Con đường thánh giá là con đường dẫn đến phục sinh. Con đường từ bỏ là con đường dẫn tới vinh quang. Phải qua sự chết mới đến sự sống. Phải qua tủi nhục mới đến vinh quang. Phải qua gian khổ mới đến hạnh phúc. Thánh Phaolô đã hiểu biết tường tận con đường của Chúa nên đã nói: “Chúa Giêsu Kitô vốn dĩ là Thiên Chúa mà không nghĩ phải nhất quyết duy trì địa vị ngang hàng với Thiên Chúa, nhưng đã hoàn toàn trút bỏ vinh quang mặc lấy thân nô lệ, trở nên giống phàm nhân sống như người trần thế. Người lại còn hạ mình, vâng lời cho đến nỗi bằng lòng chịu chết, chết trên cây thập tự. Chính vì thế, Thiên Chúa đã siêu tôn Người và tặng ban danh hiệu trổi vượt trên muôn ngàn danh hiệu. Như vậy, khi vừa nghe danh thánh Giêsu, cả trên trời dưới đất và trong nơi âm phủ, muôn vật phải bái quỳ; và để tôn vinh Thiên Chúa Cha, mọi loài phải mở miệng tuyên xưng rằng: “Chúa Giêsu Kitô là Chúa” (Pl 2:6-11).

Cũng thế, khi mời gọi ta bước theo Người, Người không muốn ta đi vào tàn lụi diệt vong, nhưng muốn ta triển nở đến viên mãn. Nên Người nói tiếp: “Quả vậy, ai muốn cứu mạng sống mình, thì sẽ mất; còn ai liều mất mạng sống mình vì Thầy, thì sẽ tìm được mạng sống ấy”.

Như thế từ bỏ không phải để mất mà để được, được lại một cách sung mãn, hoàn hảo và cao cả phong phú hơn gấp bội. Mất hiện tại để được tương lai. Mất đời này để được đời sau. Mất phàm tục để được thần thiêng. Mất tạm bợ để được vĩnh cửu.

Thánh Phanxicô Khó Nghèo đã cảm nghiệm sâu xa chân lý này nên đã thốt lên lời ca bất hủ: “Vì chính khi hiến thân là khi được nhận lãnh. Chính lúc quên mình là lúc gặp lại bản thân. Vì chính khi thứ tha là khi được tha thứ. Chính lúc chết đi là khi vui sống muôn đời”.

Lạy Chúa, xin cho con biết từ bỏ mình để được chính Chúa, nguồn mạch hạnh phúc của con.

GỢI Ý CHIA SẺ

1. Mất trước được sau. Bạn áp dụng câu này trong đời sống đạo thế nào?
2. Chúa Giêsu mời gọi: “Ai muốn theo Thầy, hãy từ bỏ mình, vác thập giá mà theo”. Bạn nghĩ sao về đòi hỏi này của Chúa, có quá khắt khe không?
3. Hạnh phúc không có sẵn nhưng phải phấn đấu mới đạt được. Bạn có tâm đắc điều này không?